

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **Z. p. R., s. p. v likvidaci, IČO X**
sídlem T. 622/11, X P.
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Machem
sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2021, č. j. X, ve věci úroku z prodlení s placením daně z nemovitých věcí,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2021, č. j. X **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta JUDr. Tomáše Macha, sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci, žaloba, vyjádření žalovaného a další podání účastníků

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Olomoucký kraj ze dne 21. 8. 2019, č. j. X. Správce daně uvedeným rozhodnutím ve smyslu § 252 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“) vyrozuměl žalobce o předepsání úroku z prodlení s úhradou daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017. Výše úroku z prodlení činila 2 984 Kč.
2. Žalobce v podané žalobě namítal, že daňová povinnost, se kterou měl být v prodlení, mu za daňové období roku 2017 vůbec nevznikla. Proto s ohledem na § 2 odst. 5 daňového řádu nevznikla ani jeho povinnost platit úroky z prodlení. V době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, sice byl platební výměr na samotnou daňovou povinnost pravomocný, nicméně probíhalo řízení před krajským soudem a žalovaný měl s rozhodnutím o odvolání vyčkat na výsledek tohoto soudního řízení.
3. Dále žalobce v podané žalobě vznesl námitky směřující vůči samotné daňové povinnosti, ve kterých zjednodušeně řečeno namítal, že žalovaný nesprávně interpretoval ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z nemovitých věcí“) a § 9 odst. 4 téhož předpisu, která věcně omezují osvobození upravená v § 4 odst. 1 písm. a), resp. § 9 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí. Žalovaný zaujal názor, že žalobcem užívané pozemky a stavby ve vlastnictví státu jsou užívány k podnikání již z toho důvodu, že žalobce je státním podnikem, který se obligatorně zapisuje do obchodního rejstříku, tudíž je podnikatelem ve smyslu § 421 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalobce je naopak rozhodující faktické využití nemovitých věcí svěřených žalobci.
4. Žalovaný se k podané žalobě věcně nevyjádřil.
5. Žalobce ve vyjádření ze dne 11. 8. 2021 poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. X, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjádřil k samotné daňové povinnosti žalobce, a ve kterém dospěl k závěru, že je nutné vycházet z faktického využití nemovitých věcí, nikoliv jen z formální povahy žalobce jakožto podnikatele. Za této situace byla podle žalobce daň vyměřena neoprávněně, tudíž nemohou obstát ani úroky z prodlení.

B. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a skutečnosti známé soudu z úřední činnosti

6. Krajský soud v nyní projednávané věci vyzval výzvou ze dne 16. 6. 2021, č. j. X žalovaného mj. k předložení správního spisu. Žalovaný však na výzvu soudu reagoval pouze návrhem na přerušení řízení, správní spis soudu nezaslal. Krajský soud nicméně již dále žalovaného nevyzýval k předložení správního spisu, neboť všechny potřebné skutečnosti jsou patrné z listin předložených žalobcem (zejména z napadeného rozhodnutí a platebního výměru správce daně, které jsou zjevně součástí správního spisu).
7. Z nich pak vyplývá následující (mezi účastníky nesporný) skutkový stav. Žalobce na základě výzvy k podání daňového přiznání podal přiznání k dani z nemovitých věcí za rok 2017. Po přezkoumání podaného daňového přiznání vznikly správci daně pochybnosti o správnosti, průkaznosti, pravdivosti a úplnosti údajů v něm uvedených. Na základě ukončeného postupu k odstranění pochybností správce daně stanovil daň z nemovitých věcí za rok 2017 platebním výměrem ze dne 8. 10. 2018, č. j. X ve výši 18 461 Kč. Proti

němu brojil žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2019, č. j. X zamítl a předmětný platební výměr potvrdil. Daň za daňové období roku 2017 byla uhrazena žalobcem až dne 17. 10. 2018. Následně správce daně platebním výměrem dne 21. 8. 2019, č. j. X vyrozuměl žalobce o předepsání úroku z prodlení ve výši 2 984 Kč. Proti posledně uvedenému platebnímu výměru brojil žalobce odvoláním, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a platební výměr správce daně potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že v řízení o odvolání proti platebnímu výměru, kterým byl daňový subjekt vyrozuměn o předepsání úroků z prodlení, může zkoumat jen existenci rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti a pozdní úhradu daně. Není v něm oprávněn hodnotit zákonnost či správnost rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti. Z tohoto důvodu považoval žalovaný námitky žalobce vůči samotné daňové povinnosti za irelevantní.

8. Dále krajský soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že svým rozsudkem ze dne 24. 8. 2021, č. j. X, který nebyl právní moci dne 13. 9. 2021, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. X, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Olomoucký kraj ze dne 8. 10. 2018, č. j. X. V důsledku této skutečnosti tak rozhodnutí o stanovení vlastní daňové povinnosti žalobce za rok 2017 není pravomocné.

C. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud při svém přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a dále zohlednil skutečnosti mu známé z úřední činnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí žalovaného podle § 121 zákona č. 99/1963 Sb, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu stanovilo, že *„příslušenstvím daně se rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně“*.
11. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu platilo, že *„daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti“*. Podle odst. 6 téhož ustanovení platilo, že *„správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu“*.
12. Krajský soud předně uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s. zásadně vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nicméně v tomto řízení může dokazovat (§ 77 s. ř. s.), může vnášet do svého rozhodování i nově dokázané skutečnosti. Kromě toho přihlíží soud i ke skutečnostem, které není třeba dokazovat a které jsou mu známé z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř.). Pokud tak soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí ve věci úroku z prodlení, zjistil, že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí o stanovení vlastní daňové povinnosti bylo pravomocně zrušeno, může z této skutečnosti vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007-68). Z tohoto důvodu krajský soud zohlednil skutečnost, že svým rozsudkem ze dne 24. 8. 2021, č. j. X, který nebyl právní moci dne 13. 9. 2021, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. X, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr vydaný Finančním úřadem

pro Olomoucký kraj ze dne 8. 10. 2018, č. j. X. V důsledku této skutečnosti tak rozhodnutí o stanovení vlastní daňové povinnosti žalobce za rok 2017 není pravomocné.

13. S ohledem na uvedené a s přihlédnutím k tomu, že úrok z prodlení jakožto příslušenství daně sleduje osud daně (§ 2 odst. 5 daňového řádu), musel krajský soud zrušit napadené rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného o úrocích z prodlení s plněním daňové povinnosti totiž za situace, kdy není pravomocně stanovena sporná daňová povinnost žalobce, který tvrdí, že mu vůbec nevznikla, nemůže obstát (srov. též v tomto směru ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007-68, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012-30, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 6 As 126/2014-44, nebo ze dne 31. 3. 2021, č. j. 10 Afs 397/2020-67).
14. Žalobními námitkami ohledně vlastní daňové povinnosti žalobce se krajský soud nezabýval, neboť to v řízení, jehož předmětem je toliko úrok z prodlení s plněním této daňové povinnosti, není možné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011-91 nebo ze dne 31. 3. 2021, č. j. 10 Afs 397/2020-67).

D. Závěr a náhrada nákladů řízení

15. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobce ve věci zavázán k náhradě žalobcem účelně vynaložených nákladů. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, dále v odměně zástupce žalobce za 3 úkony právní služby v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání žaloby a dalšího písemného vyjádření ze dne 11. 8. 2021, přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, celkem tedy 9 300 Kč, dále k tomu žalobci náleží za každý úkon právní služby paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada za DPH ve výši 21% počítaná z částky 10 200 Kč. Celkové náklady žalobce činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 14. září 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

